

немислимо да дойде никаква потеря. Решихме да си починемъ и да се измиемъ въ рѣкичката.

Изъ дола се зададе единъ българинъ, колибаръ. Той ни разправи, че турцитъ свалили всички овчари, говедари и работници въ селата и не ги пускали въ планината, за да нѣмало, ние отгдето да вземемъ храна и така да се предадемъ.

Отъ него още разбрахме, че въ неговата колиба, която била далечъ отъ рѣкичката, имало приготвено едно печено яре, хлѣбъ, вино и др. за потерата. Момчетата се втурнаха да ги прибератъ, макаръ той да ги молѣше да ги не взематъ, защото после потерата щѣла да го разсипе отъ бой. Казахме му да се извини, че сме го нападнали и сме взели насила храната.

Хапнахме богато отъ приготвената храна, войводата плати на колибаря нѣколко сребърни пари, и пакъ потеглихме на пѣть. Вървѣхме по единъ стрѣменъ връхъ, изъ една тѣсна пжтека. Слънцето печеше и ни топлѣше.

Отивахме къмъ едни шипченски мандри. Сварихме четирима едри овчари, съ шарени вулгии и писани кавали. Заклаха ни четири овце и ни нагостиха. Тукъ оставихме и двама наши ранени другари, които не можеха вече да вървятъ.

На сутринята единъ отъ овচারитъ дигна своята овчарска гега на рамо и ни поведе на пѣть. По обѣдъ стигнахме до други овчарски кошари. Отъ тѣхъ узнахме, че миналата нощъ при тѣхнитъ кошари ношували 200 души войници и заминали за кошаритъ на нашия водачъ.

— Много сж наплашени и ги е страхъ отъ васъ, — каза овчарьтъ.

Тука вечеряхме и останахме да ношуваме. Тръгнахме на пѣть, когато сѣмна.

Потерята пакъ се показва, ние пакъ се скрихме и тя не ни забеляза.

Мръкна. Ние продължавахме да вървимъ.

— Трѣбваше да убѣгнемъ отъ това мѣсто, гдето се движи потерята.

По едно време ние, раненитъ, бѣхме останали назадъ и изеднѣжъ узнахме, че сме се изгубили. Дирихме дружината тукъ, дирихме я тамъ, нѣма я.

И така, 14 души, отъ които 12 души ранени и 2 здрави се откжснахме отъ дружината.

Д. Чолаковъ